

תגובה? על איזי?

חושב שאני זקוק לתפילה כזו, בשביל לחדר את החושים האירופיים שלי. אני רוקד ב' אותה שמחה שרוקד החסיד במירון. ואני אוהב את זה.

נכון, היו יותר מדי אנשים. לכן היה צפוף. ניסיתי, עלידי קביעת מארכת לכל יום שישי, לצמצם את החבורה. אבל כל מי שבא לשם היה ידיד, ואי אפשר היה שלא לתת לו להיכנס. את המארכת הייתי קובע באופן מקרי לגמרי. בין באי המארכת הייתה קבוצה של בנות, ואם אחת הייתה אומרת לי: "שמע, איזי, אני רוצה להיות מארכת השבוע", הייתי אומר בבקשה. ואז הייתה הופכת, למעשה, בעלת הבית לאותו ערב. אני הייתי עסוק מדי בריקודים. תפידה של המארכת היה לסגור את הדלת בפני אנשים זרים לה — לא רק מבחינה אישית, אלא גם זרים לרוחה. מאותו סוג של סקרנים, שנדחסים כמו פילים לחתך נוח ולבריתות של אחרים.

המארכת לא עשתה את עבודתה תמורת שכר. בכלל, לא היה אצלו אף פעם ענין של כסף. אף פעם לא הכינו משקאות. איש לא רקד כשביד אחת הוא מחבק בחור רה, וביד השנייה כוסית. פשוט לא היו שם כוסיות. אלא אם קבוצה רצתה לשתות, אספו ביניהם כסף, ניגשו לאיזה מקום, קנו בקבוק, הביאו וגמרו אותו. תנו ישר מה בקבוק. למרות שבליל שבת היו שם 100 עד 120 איש, לא קרה ששתו יותר מאשר שניים-שלושה בקבוקים. האווירה הייתה טובה ושמחה, ולא לכולם הייתה דרושה הטיפה המרה.

★ ★ ★

מה נעישה בחדר השלישי?

א מרו שלמרתף היו באים זוגות לי התמוז. יתכן שפה ושם היה איזה זוג מתגנף. אבל איפה המסיבה ששם לא קורה דבר כזה? הרי זה דבר טבעי. אבל לומר שהיו באים לשם במטרה להתמוז, כאילו היה שם מקום שכולו נבנה למטרות אירור טיות — זה כבר סתם שקר. ואני רואה בזה פגיעה אישית בי ובאנשים שלמדתי לחבב אותם במשך הזמן.

אחד התיאורים הפיקטיביים ביותר שסופרו עלי ועל המרתף, הוא הסיפור אודות "ה' חדר השלישי". שם, אמר, היו ספות ומי שטות. שם התנהל השלב השלישי — המאוזן — של האורגיות. אם אפשר להתאון על חביות, על רפשי, על ספולת של חביות, פסלים, על ברזלים שהשתמשתי בהם לקני סטרוקציה — הייתי ממליץ לקרקס שיקח זוגות אלה כלילינים. זה היה גם פותר את בעיית חוסר העבודה של אותם זוגות. האמת היא, כי חדר שלישי זה שימש למחסן גרוטאות. אין בו לא מיטה, לא ספה ולא כל מתקן דומה שאפשר ל"התאון" עליו. היו שם שיירי הבניה שנצטברו משך שנים. זרקתי לשם גם את הפסולת מעבודתי. כדי להפריד בין מחסן זה לבין שני החדרים שבהם עבדתי וחייתי, הקמתי שורה של חביות ברזל, ומעליהן מתחתי מחיצת יותה, כדי לתת להם צורה אסתטית.

אלא מה? בערבי שבת המרתף המה כמו תחנת רכבת, בשעה שמגיעות אליה עשר רכבות בבת אחת. ביחוד אחרי הצות. כל הסנובים, שהיו מבליים את הערב בתמוז, באכזיה, או בנד, ראו חובה לעצמם לבוא לראות מה הולך אצל איזי. בלי זה, כנראה, לא היה הערב שלהם שלם. יתכן שרצו לראות "חיות".

★ ★ ★

בדי דעות קדומות מטומטמות

א יך בכל זאת נוצרו הסיפורים הפני-טטיים על אורגיות ו"איוון"? תהרגו אותי, אבל אני לא אשנה את דעתי כי זה רק מפני ששם מרתף, אנשים חיים עיוני בחסבי הנפש, שמה שנעשה בתוך מרתף

אורחות המרתף

הן הבחורה החיפאית שם יסין, הנוסדת בבצלאל, ו חברתה התלאביבית. מבין האורחות הקבועות של המרתף היה איזי

קובע מדי ערב שבת מארכת, שבידיה הפקיד את ניהול המסיבה, ואשר יכלה לקבוע, לפי ראות עיניה, מי רשאי להיכנס למקום ומי לא רשאי. את התפקיד הזה מילאו המארחות, בדרך כלל, בהתנדבות.

פשוט מצחקי. הרי בארץ יש עודף של גברים, ושכבנית מופרעת אינה חייבת לבוא דחקה ביום ששי בערב, ודחקה למרתף שלי, כדי לצוד לה גבר.

תוארה סצינה מרטיטה של בחור אחד, ש' כאילו רצה להתחיל עם בחורה — כשלתע גערה בו לסבית אחת: "עווב אותה, היא שלי!" אני מכיר רק לסבית אחת. שהייתה מבקרת אצלי בקביעות. זוהי בחורה מלי את חושה-גומרו, ושהיא מספיק אינטליגנ טית כדי לא להציג את עצמה לראדה, ול' היטפל לבחורה בפומבי, באמצע מסיבה. אמנם, החברה היו מפעם לפעם מותחים אותה, והיות והיא פיקחית מאד, הייתה מרכיבה עליהם כמה מספרים. חבל שהכתב לא הבחין שכל העסק שהוא תיאר היה רק הצגה. אני כשלעצמי יודע גם שהיא יודעת לבכות.

בכלל, הבעיה של לסביות, והומוסקסואלים ב' כלל, עומדת אצלו ברמה החשוכה שמלפני דורות. כדאי היה לנו ללמוד מן האנגלים, אותם שמרנים בנשמה, שהכירו בעובדה ש' זוהי מחלה כמו כל מחלה. צריכים להת' יחס אליה בהבנה ובטולרנטיות. כשם ש' אינך רגיל להצביע על חולה שחפת בבזו ולצחקו עליו בפומבי, כן אסור לך להביט בתיעוב על בחור או בחורה, שיש להם נטיות כאלה.

אגב, שלא יתעוררו כל מחשבות, אני בריא בהחלט.

גם להיות דבר כזה. אם אני אומר על אדם שהוא שחקן מדרגה שלישית, יכול הוא להיות רק אדם בן 60-50, בסוף הקריירה שלו, אחרי שהוכח כי הוא כבר הגיע לשיא יכולתו ושיא זה הוא ירוד. אבל איך אפשר לומר על אמן צעיר, שהוא מדרגה שניה או שלישית? הרי רק עכשיו הוא מתחיל לעלות בסולם! עוד יבוא יום ואותם אמנים צעירים, שהיו מבקרים אצלי, יקחו את ה' עתון לידם ויצחקו צחוק בריא, כשיקראו כי הם "אמנים מדרגה שלישית". כי אז כבר יהיו אמנים מדרגה ראשונה.

★ ★ ★

מה זה "שכבנית מופרעת"?

א מרו עוד, כי לשם היו באות "שכ' בניות מופרעות". מה זה שכבנית מופ' רעת? מה שנוגע לשכיבה, איתי לא מענין מעשיהם של אורחי — זה דבר פרטי שלהם. לי על כל פנים לא נודמן לשכב עם מופ' רעת. לא ביום ששי במרתף שלי, ולא במקום אחר.

מה בכל זאת המלה "מופרעת"? האם הכוונה לנימפומניות? יש כאלה גם במש' פחות הכי הגונות. ויתכן שזו מחלה. אבל אם זו מחלה, הרי שזו מחלה כמו כל מחלה אחרת. מה צריכים להצביע על נימ' פומנית, כאילו הייתה חיה משוגעה?

אם התכוונו לומר כי למרתף שלי באו "מופרעות" רק כדי לצוד שם גברים — זה

מוכרח להיות אפל. היו הרבה אנשים, ש' משום מה היה להם יותר עוה, אצלי, לפנות לבחורה ולהזמין אותה לרקוד. יתכן שאני שתרמתי ליצירת אוירה זו.

פשוט לא היו קיימות אצלו אותן מחי צות מטומטמות של העמדת פנים ודעות קדומות מסולפות. היינו פשוט מאד — בני אדם. סוף סוף מה רצה אותו בחור מן הבחורה? ריקוד זה תענוג, בלי מחשבה מלוכלכת מאחוריו. הייתי אפילו משהה את המצב ששרר במרתף שלי, לזה שהיה קיים פעם בתל-אביב, כאשר זוגות היו רוקדים ברחובות העיר. פשוט כך, מתוך שמחה. אתם יכולים לקרוא לזה 14 ביולי ה' פאריסאי.

אחרי כל יום שישי כזה, הייתי מתעורר למחרת במצב רוח טוב, מלא כוח-יצירה. בלי טעם מר בפה. כי הכל היה נקי ויפה. למשל בא לשם חיים חפר. הוא בא רק פעם אחת ויחידה, ולא הכרתי אותו מקודם. גם כיום איני מכיר אותו אישית. ראיתי אותו יושב על ספה, משוחח בשקט עם מכרים. היה לי הרושם שהוא חסר שמחה. ניגשתי אליו ואמרתי לו: "יא שייך", בדיוק כך. "תרקוד! תכניס קצת חיים לתוכך!" הוא ענה לי: "את המקצוע הזה עוד לא למדתי". אמרתי לו: "אם כך, או באמת החמצת הרבה".

אמרו כי למרתף שלי היו באים אמנים מדרגה שלישית. אין דבר כזה. לא יכול